

11 söndagen e trefaldighet 2013 Kivik

Ibland gör jag en liten övning för att få lite perspektiv; på problem, min egen situation eller livet i stort. Då tänker jag mig en luftballong som jag far högre och högre upp i luften med; över träden, genom molnen. Mitt hus blir en liten prick och försvinner, träden smälter samman och berg och sjöar tonar bort. Jorden blir mindre och är till slut en prick bland alla andra prickar i universums oändlighet. Jag föreställer mig år-miljarderna som gått och den tid då jorden skapades. Bergskedjor som formas, oceaner som brer ut sig, floder som ringlande skär genom landskapen. Liv som uppstår. På nytt och på nytt och på nytt.

Så var var jag när jorden skapades? Eller du? Fanns vi någonstans redan då? Var vi tänkta redan då? Inser min egen litenhet i detta perspektiv av, för oss, omätlig oändlighet. Så liten jag är och så försvinnande kort denna stund på jorden är; denna del av den långa resa som vår själ är ute på. Ett andetag i en kosmisk andhämtning.

Det är skönt med lite distans. Börjar känna att stressen släpper. Varför jagar jag runt så? Hur stora är mina problem – egentligen? Det här så lätt att bli insnärjd i en mental häxdans kring det som sker omkring oss. Förlora sig. Förlora urskiljningsförmågan. Vad är stort och vad är smått?

Så vad gör vi av vår stund på jorden? Hur använder du – och jag – det som vi har fått med oss under denna stund på jorden?

Har vi en längtan efter och/eller tro på någon evig sanning i tillvaron och längtan efter ett naket och ärligt liv? I oss alla

finns möjligheten att verka för ljuset och verka för mörkret – vi har i alla fall i viss mån en valfrihet att förhålla oss till det liv vi fått. Och människan gör mycket gott – oändligt mycket mer av godhet, kärlek, barmhärtighet och medkänsla än vad som skildras i tv och tidningar. Men det mesta sker i stillhet och talar inte stora ord. Men det sker hela tiden. Det är viktigt att ständigt påminna sig om det för det ger oss kraft att bevara hoppet och att inte förtvivla.

Så varför håller vi människor på som vi gör? Förställer oss– ljuger(för oss själv – inte minst, och för andra) – manipulerar – strävar efter makt för dess egen skull – lägger bördor på människors axlar , och klär oss i sådant, bildligt och bokstavligen, som markerar social status på något sätt. Säger det ena och gör det andra. Klär oss i skal och pansar. Gör vad hon kan för att visa den bild av sig som man kan stå ut med själv och vill visa utåt istället för den som visar vem man verkligen är. Om man ens vet vem man är... Och jag menar inte att vi är av ena eller andra sorten, utan att dessa tendenser finns, mer eller mindre, i oss alla. Vi är väl alla både osanningen offer och föröware. Vi dagtingar ibland– säger ett och gör ett annat. Så är det att vara människa.

Så vad är sanningen i mitt eget liv? Kan jag (du) ställa mig framför en spegel – se djupt in i mina egna ögon – och utan att darra på rösten, bli yr eller rodna säga: *Jag är verkligen en sann människa.*

Är jag alls intresserad av att vara en sann människa? Längtar jag efter att min tro är ärlig och naken? Sann i ett

evighetsperspektiv och inte bara här i Sverige, i Kivik, i församlingen, i min egen krets?

Var och en har sitt eget svar – och det kan vara smärtsamt men också början på en resa. Jag provade själv att ställa mig framför spegeln häromdagen och började säga: Jag är en sann människa och började le; ja, milde tid, vägen är lång och stenarna många. Men det är bara att börja gå. Men vi behöver vara snälla mot oss själva – och någonstans bär vi den sanna människan i oss.

Så finns det en sanning bortom alla mänskliga begrepp och föreställningar och bilder och förvirring? En sanning som vi på något sätt är del av? Ja, vågar jag svara, det finns det. Det finns en sanning som är EN. Det finns någon som ser allt, vet allt, känner allt, är allt, är sanningen och som vi aldrig kan lura. Aldrig, aldrig någonsin. Som ser rakt genom oss och omsluter oss – men antagligen med en barmhärtighet som också den går bortom allt vi kan föreställa oss.

I texten från Matteusevangeliet berättar Jesus om söner som uppmanades av sin far att gå ut och arbeta i vingården. Den ene sa: Nej, jag vill inte, suck, suck - men sen gick han i alla fall. Den andre sa: Ja visst, det är klart jag ska gå! Men det gjorde han inte, utan smet iväg istället.

Det kan väl de flesta av oss känna igen oss i. Mer eller mindre.

Är det rädslan och omedvetenheten som gör att vi flyr till lögnen på olika sätt? Bristen på tillit till något djupast tillvaron?

Den dag vi inser – på djupet inser – inte med tanke och vilja, utan bortom det – att vi är älskade och accepterade kan vi släppa våra vapen och vår kamp. Det gör vi bara genom att stå nakna inför Gud - i all vår brist: så här är jag – på gott och ont. Där kan ett levande möte i ens själ uppstå. Ett möte som föder en visshet bortom allt tvivel och som gör att man kan befrias från behovet av staket och murar att hålla sig i och skydd och lögnen att dölja sig bakom. Men det är en lång resa.

Vad händer med våra liv om vi lever med en medvetenhet om att allting i våra liv en dag kommer att av-slöjas och föras ut i ljuset där inga skuggor finns och där vi inte längre kommer att kunna manipulera eller ljuga? Inte som hot utan som löfte. I Lukas evangelium säger Jesus att: *”Det finns ingenting gömt som inte skall komma i dagen och ingenting dolt som inte skall bli känt. Därför skall också det som ni har sagt i mörkret bli hört i dagsljuset och det som ni har viskat i enrum skall ropas ut från taken.”*

Är det obehagligt eller är det befriande. Kanske både och.

Det viktiga är kanske inte att vi är så renläriga eller teologiskt kunniga utan att vi med hela vårt väsen vänder vårt hjärta mot ljuset och ber: ske din vilja med mitt liv Gud; tag mig i bruk – och visa mig vägen. Låt mig vandra i öppenhet, i

yhörighet och barmhärtighet.

Man kan också få be om att få komma till den punkt då man inte längre önskar och vill att någon människa tror att man är mer eller större eller bättre än man är.